

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. София, 13.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 22.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4041** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Ю. Ю. К. със седалище и адрес на управление@@3@[жк] [улица] , срещу Ревизионен акт №Р-22002219003104-091-001/16.01.2020 г. издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и В. И. С. - ръководител на ревизията, изцяло потвърден с Решение № 556/06.04.2020г на Директор на дирекция „ОДОП“ С. с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 106 373,67 лв. за данъчен период м. 02.2018 г и са начислени лихви за забава в размер на 16 403,64 лв.. Жалбоподателят оспорва РА като незаконосъобразен, необоснован, недоказан и издаден в нарушение на процесуалния и материалния закон, по съображения, идентични с тези изложени в жалбата пред адм.орган по чл.152 от ДОПК . Намира, че в хода на ревизията са представени всички изискуеми, съгласно ППЗДДС документи, удостоверяващи извършени ВОД към хърватско дружество В. W. TRADER J.D.O.O, VIN HR34584539471, в резултат на което извода за неосъществен транспорт и приемане на стоката от контрагента им е незаконосъобразен. Счита, че ответника няма никакво основание да откаже данъчното предимство по осъществения ВОД , доколкото по никакъв начин не е обосновал участието му в схема за данъчна измама. В подкрепа на твърденията си жалбоподателят се позовава на съдебна практика на ВАС и СЕС. Досежно отказаното

право на ДК по фактури издадени от [фирма], който отказ е обвързан с непризнаването на ВОД респ. недействително извършени транспортни услуги, се твърди несъответствие на събраните по делото доказателства и предположенията направени от ревизиращите, в резултат на което е формиран неправилен извод за липсата на основания за възстановяване на ДДС. Искане се отмяна на оспорения РА.

В съд. заседание жалбоподателя се представлява от адв. В., която поддържа жалбата. Представени са писмени бележки, в които се излагат подробни съображения относно твърдените в жалбата обстоятелства. Представя списък с разноски и моли същите да й бъдат присъдени.

Ответника се представлява от юриск. В., която моли да се отхвърли жалбата и се потвърди РА като правилен и законосъобразен. Моли да се съобразят аргументите на Директора на Дирекция „ОДОП“ в потвърждаващото РА решение. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК, във връзка с Решение №746/30.04.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което РА № Р-22221718001361-01-001/08.11.2018 г. е отменен по отношение на установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 02.2018 г. и преписката е върната за нова ревизия.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002219003104-020-001/ 14.05.2019 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчен период м. 02.2018 г. С последващи ЗВР №Р-22002219003104-020-002/26.08.2019 г. и №Р-22002219003104-020-003/26.09.2019 г., е изменена първоначалната ЗВР досежно срока за извършване на ревизията, като е определен нов краен срок за приключване на ревизията до 25.10.2019 г.

На основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК производството е спряно със Заповед №Р-22002219003104-023-001/23.10.2019 г. поради открита административна процедура за обмен на информация между компетентните органи на Република България и Република Х. съгласно чл. 7 от Регламент на (ЕС) 904/2010/. Със Заповед №Р-22002219003104-143-001/05.11.2019 г. производството е възобновено със срок за извършване на ревизията до 07.11.2019 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002219003104-092-001/28.11.2019 г., а въз основа на него и оспорения пред настоящата инстанция РА №Р-22002219003104-091-001/16.01.2020 г., издаден от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., орган - възложил ревизията, и В. И. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията.

Видно от разпоредителната част на РА /Таблица 1/, при деклариран от [фирма] данък за възстановяване в размер на 18 634,64 лв., органите по приходите са установили данък за внасяне в размер на 87 739,03 лв. Предмет на оспорване в настоящото производство е начислен ДДС в размер на 98 550,37 лв. по фактурите, издадени на В. W. TRADER J.D.O.O, VIN HR34584539471, и отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 823,30,34 лв. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] за данъчен период м. 02.2018 г. С Протокол №Р-22002219003104-П.-001/11.06.2019 г. към доказателствата на ревизията са присъединени всички доказателства, събрани в хода на предходната ревизия,

приключила с РА №Р-22221718001361-01-001/08.11.2018 г.

В хода на ревизията, с цел изясняване факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на жалбоподателя, са извършени процесуални действия, подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, при което е установено следното от фактическа страна:

През данъчен период м. 02.2018 г. в дневниците за продажби на [фирма] са декларирани доставки на бутилирана газ за битови нужди и нескафе към хърватско дружество В. W. TRADER J.D.O.O, VIN HR34584539471, като за тези доставки са издадени 10 фактури на стойност 492 751,82 лв. Ревизираното дружество е представило фактури за продажба, международни товарителници /ЧМР/, фактури за транспорт, издадени от [фирма], заявки за транспорт, банкови извлечения за плащания и счетоводни регистри.

Органите по приходите са извършили служебна проверка в ПП VIES, като са установили, че хърватското дружество е притежавало валиден VIN номер към момента на сделките. По данни на ЧМР транспортното дружество, фактически извършило превоза, е [фирма], ЕИК[ЕИК]. Извършена е насрещна проверка на [фирма], като на основание чл. 37, ал. 5 и чл. 57 от ДОПК е изпратено ИПДПОТЛ №Р-22221718001361-041-001/12.04.2018 г. В отговор са представени доказателства: декларация за дейността на дружеството, фактури, издадени на [фирма], ЧМР, заявки за транспорт, договор от 20.01.2017 г. за превоз на товари, сключен с [фирма], фактури, издадени от предходния доставчик, пътни листове, заявки за транспорт, свидетелство за фискално устройство /ФУ/ и касова книга, хронологична ведомост за контрагенти [фирма] и [фирма].

На основание чл. 37, ал. 5 и чл. 57 от ДОПК е изпратено ИПДПОТЛ №Р-22221718001361-041-002/12.04.2018 г. до [фирма] за извършените транспортни услуги. В отговор са представени следните доказателства: декларация за дейността на дружеството, фактури издадени на [фирма], договор от 20.01.2017 г. за превоз на товари сключен с [фирма], Лиценз №16560 за извършване на транспортна дейност, ЧМР, заявки за транспорт и пътни листове, свидетелство за ФУ и касова книга, регистрационни талони на товарните автомобили, договори за наемане на влекачи и ремаркета от трети дружества, досиета на лицата извършвали транспортните услуги, ведомост за нает персонал, счетоводни регистри - хронологична ведомост, разходи за гориво и др. Видно от съдържанието на пътните листове и конкретно данни за маршрута на превоза и шофьора, е установено, че маршрутите са с дестинация Италия /П., М., Т. и др./, като е посочено, че транспортът започва от обл. С., [населено място], минава през С. и Х. и завършва в Италия.

Ревизиращите органи са констатирани, че от транспортното дружество не са представени удостоверения - А. за правото на шофьорите, че същите имат право да извършват превоз на опасни товари, както и за процесните МПС липсват издадени удостоверения за одобрение за превоз на определени опасни товари.

При извършена проверка в ИС на Агенция Митници относно наличие на данни, свързани с дейността на [фирма], не е установено наличието на подадени от страна на дружеството писмени уведомления по смисъла на чл. 76б, ал. 1, т. 1 от ЗАДС, свързани с изпращането на акцизни стоки до територията на друга държава членка по смисъла на чл. 76а от ЗАДС.

В изпълнение на указанията, дадени с Решение №746/30.04.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С., до ЦУ на НАП дирекция ЦЗВ е изпратена молба за обмен на

информация относно В. W. TRADER J.D.O.O..

В резултат е получен отговор с референтен номер VAT_BG_030736_HR_910011902424_20190731_AF_RI_R.xml от 01.11.2019 г., видно от който хърватското дружество В. W. TRADER J.D.O.O. не е подавало данъчни декларации и не е декларирало придобивания от българския данъкоплатец [фирма]. Според наличната документация няма доказателства, че стоките са били изпратени в Република Х.. В. W. TRADER J.D.O.O. не е представил договор за наем на склад за съхраняване на въпросните стоки - бутилирана газ и пакетирано нес кафе, данъкоплатецът не е представил фактури за продажба за първите три месеца на 2018 година. Според подадени изходящи фактури от април нататък В. W. TRADER J.D.O.O. е продал всички стоки на гръцки данъкоплатец G. E. MON, VIN EL800869186. Номерът на гръцки данъкоплатец е deregистриран на 26.09.2018 г. „В. W. TRADER" J.D.O.O. не е представил доказателство за плащане на фактурите. Според оборота по сметка, открита в Република Х., е установено, че В. W. TRADER J.D.O.O. не е извършвал плащания по банковата си сметка. Няма информация В. W. TRADER J.D.O.O. да се намира на регистриран адрес. Директорът на дружеството е български гражданин и няма назначени служители. Идентификационният номер по ДДС е deregистриран на 01.10.2018 г., защото не е подал ДДС декларации. Хърватската администрация не е имала никакъв контакт с директора на В. W. TRADER J.D.O.O., той е български гражданин и не е идва в Република Х.. Според отговора на хърватската администрация г-н Я. К. е споменат като лице за контакт с данъчната администрация, което лице не дава никакви отговори за транзакциите на данъкоплатците. Г-н Я. К. е предал частична документация на счетоводната служба L. L., HR24020500319. Горепосочената счетоводна услуга няма договор с В. W. TRADER J.D.O.O. за извършване на счетоводство. Няма информация дали В. W. TRADER J.D.O.O. е имал или има бизнес помещение и складове в Х.. Представени са фактури: №6/11.02.2018 г. с данъчна основа - 13 680 евро, за доставка на 760 бр. бутилки газ, ЧМР от 11.02.18 г. за превоз с МПС СА9015АХ, заявка от 11.02.18 г. от В. W. TRADER J.D.O.O. до [фирма] по имейл за доставка на 760 бр. бутилки газ; №7/13.02.2018 г. с данъчна основа - 14 202 евро, за доставка на 789 бр. бутилки газ, ЧМР от 12.02.18 г. за превоз с ФИАТ П. СА5889АТ, заявка от 13.02.2018 г. от В. W. TRADER J.D.O.O. до [фирма] по имейл за доставка на 789 бр. бутилки газ; №8/13.02.2018 г. с данъчна основа - 12 600 евро, за доставка на 700 бр. бутилки газ, ЧМР от 13.02.18 г. за превоз с МПС СВ9167АК, заявка от 13.02.18 г. от В. W. TRADER J.D.O.O. до [фирма] по имейл за доставка на 700 бр. бутилки газ,;

№9/13.02.2018 г. с данъчна основа - 13 158 евро, за доставка на 731 бр. бутилки газ, ЧМР от 13.02.18 г. за превоз с МПС СВ6357АН, заявка от 15.02.18 г. от В. W. TRADER J.D.O.O. до [фирма] по имейл за доставка на 750 бр. бутилки газ.

След анализ на събраните доказателствата, ревизиращият екип е приел, че представените ЧМР не могат да удостоверят превоз на бутилирана газ и нес кафе, които са фактурирани от [фирма] на хърватския контрагент. В резултат на изложеното приходните органи са формирало извод, че не е доказано извършването на транспорт на стоки до клиент на територията на Х., съответно явяват се недоказани предпоставките по чл. 7, ал. 1 от ЗДДС за прилагане на режима за ВОД. Предвид факта, че са налице доказателства за закупуване на стоките /бутилки газ и нескафе/ е формирано заключение, че извършените доставки са реализирани на територията на страната и съответно следва да се начисли ДДС върху декларираните ВОД. С РА на

основание чл. 86, ал. 1 и 2 и чл. 82, ал. 1 от ЗДДС е начислен ДДС в общ размер на 98 550,37 лв. по фактурите, издадени към В. W. TRADER J.D.O.O. За фактурите, издадени от [фирма], документиращи транспортни услуги България - Х., ревизиращите са приели, че след като няма доказателства за превоз на стоки извън територията на страната, то не са налице предпоставките по чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, и за ревизирувания субект не се следва право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 823,30 лв.

За да достигне до този извод, органа по приходите е приел за безспорно, че ревизираното лице разполага с изискуемите документи съгласно нормативните изисквания за извършените ВОД. На приходната администрация са представени инвойс фактури и ЧМР, които обаче не са убедили ревизиращите органи в реалността на документираните продажби на стоки. Полученият отговор при извършения обмен на информация между компетентните органи на Република България и Република Х. и всички установени факти и обстоятелства в хода на двете производства несъмнено налагали извод, че получателят на стоките В. W. TRADER J.D.O.O. е липсващ търговец, тъй като не са установени данни за упражняване на реална стопанска дейност /наличие на складови помещения, нает персонал, плащания по банкова сметка/, хърватското дружество не се открива на декларираният си адрес и липсват данни за водена счетоводна отчетност. Представляващият това дружество е български гражданин, който не е пребивавал в Република Х.. В хода на проверката е представена частична документация от друг български гражданин /г-н Я. К./ без данни това лице да е служител или пълномощник на хърватското дружество.

Ревизиращите органи са приели, че [фирма] е действало недобросъвестно и не е взело всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната операция не го довежда до участие в данъчна измама. Недобросъвестността на жалбоподателя се предполага от няколко обстоятелства според ответника: - защото плащането е осъществено по банковата сметка на [фирма], чрез вноски в брой от лице, без данни това лице да е служител или пълномощник на хърватското дружество.

- В съдържанието на ЧМР са констатирани редица несъответствия между попълнените в тях данни за товар и данните, налични ИС на Агенция Митници, модул „Пътни такси и разрешителен режим“ Установено е, че МПС, вписани в процесните ЧМР, са преминавали ГКПП на страната, като превозваните товари са дървен материал, мебели и облекла. Не са налице вписани данни за превоз на бутилирана газ и нескафе. Установено е също, че посоченото тегло на товарите не съответства на вписаното в товарителниците и липсват данни за място на товарене и разтоварване на стоките.

- Ю. Г. Х. /шофьор на товарно МПС/ не притежава А. за превоз на опасни товари и не си спомня да е извършвал превоз на газ пропан-бутан, включително не познава дружествата [фирма] и В. W. TRADER J.D.O.O.

- По данни на ИА „Автомобилна администрация“ липсват данни за издадени Удостоверения за одобрение на МПС, превозващи опасни товари, съгласно чл. 38 от Наредба №40 за условията и реда за извършване на автомобилен превоз на опасни товари, като се съобрази количествата бутилки газ, документиращи с всяка от приложените ЧМР /над 700 бр. за всеки курс/.

.- По данни на ИС на Агенция Митници относно наличие на данни, свързани с дейността на [фирма], не е установено наличието на подадени от страна на

дружеството писмени уведомления по смисъла на чл. 76б, ал. 1 , т. 1 от ЗАДС, свързани с изпращането на акцизни стоки до територията на друга държава членка по смисъла на чл. 76а от ЗАДС.

Сборът на тези факти и обстоятелства налагал извод, че представените ЧМР не доказват изпращането и съответно транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга страна членка - Х.. Вписаните в товарителниците данни не се потвърждават от трети лица или административни органи и противоречат на данните, отразени в информационната система на Агенция Митници, поради което правилно не са кредитирани като доказателство за общностния характер на спорните доставки. Направено е заключение, че с липсата на реално извършен превоз на стоки от България до Х. не е изпълнено едно от основните изисквания за доказване на реално осъществен ВОД, което предполага цитираните продажби да бъдат третирани като доставки на територията на страната и за тях да се дължи ДДС по реда на чл. 86 от ЗДДС.

Този извод ,според настоящата инстанция е неправилен и необоснован,поради следното :

Не се спори между страните ,а и това е безспорно установено в хода на ревизията ,че жалбоподателя [фирма] е регистриран по ЗДДС , считано от 07.10. 2015г ,както и че получателя по доставките ,които не са признати за такава по чл.7 ал.1 от ЗДДС ,също е регистрирано по ДДС лице в държава членка на ЕС – Х. . Същият е с прекратена регистрация към настоящият момент.

Относно извършени доставки от [фирма] е установено, че дружеството е декларирало във VIES декларация извършени вътреобщностни доставки към В. W. TRADER J.D.O.O. по 10бр.фактури ,а именно : №1 / 01.02.2018г , с предмет „Н. кафе“ и №2 / 02.02.2018г, №3 / 02.02.2018г ,№4 / 02.02.2018г №5 / 06.02.2018г, №6 / 11.02.2018г, №7 /13.02.2018г, № 8 / 13.02.2018г, № 9 / 13.02.2018г , № 10 / 14.02.2018г,всички с предмет „газ“ .

По смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС вътреобщностна доставка на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. За да са приложими разпоредбите на ЗДДС , регламентиращи ВОД, за дадена доставка на стоки следва да са налице кумулативно следните условия: доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице на територията на страната; получателят да е регистрирано лице за целите на ДДС в друга държава членка; предмет на доставката да са стоки; доставката да е възмездна ; транспортиране на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка. Разпоредбата на чл. 53 от ЗДДС определя

вътреобщностните доставки като облагаеми доставки с нулева ставка на данъка. Доказването на ВОД е регламентирано с чл. 45 от ППЗДДС. Документите, които следва да се представят за доказване на изпращането или транспортирането на стоките са разграничени в няколко хипотези по чл. 45, т. 2, б. "а" - "в" от ППЗДДС, в зависимост от това за чия сметка и от кого е извършен транспорта. В чл. 45, т. 2, б. а" от ППЗДДС е предвидено, че документи, които доказват изпращането или транспортирането са транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или от упълномощено от него лице, които удостоверяват, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е за сметка на доставчика или на получателя, но е извършен от трето лице. От съдържанието на чл. 45, т. 2, б."а" от ППЗДДС недвусмислено се установява, че изискването за представянето на визираните документи е алтернативно, т.е. представянето на който и да е от двата е достатъчно за доказване на транспортирането на стоките. Следователно дори и при непредставяне на транспортен документ, то наличието само на писмено потвърждение е достатъчно, за да се приеме, че ВОД е извършен

В настоящият случай са представени и двата вида документи ,а именно потвърждение и международни товарителници ,които съдът намира, че са годни доказателства за извършен транспорт. Писменото потвърждение няма нормативно определена форма и съдържание, като от същото трябва да се направи недвусмислен извод по отношение на лицето, което го прави от името на получателя и за факта на получаването.

Основанието на органите по приходите, за да не признаят извършените ВОД е че жалбоподателя не е представил „ други годни доказателства за осъществен ВОД” , приемайки че в международните товарителници са налице несъответствия / посочени по-горе в решението/ ,който ги правят негодни доказателствени средства,както и че не е взел необходимите мерки да се увери в добросъвестността на получателя и че стоките са напуснали физически територията на нашата страна. Такова основание няма нормативна опора, като разпоредбата на чл.45 ал.1 от ППЗДДС лимитивно изброява документите, които са необходими за доказване на ВОД.

В случая е вменено задължение на жалбоподателя да ангажира други съпътстващи товарителниците документи – удостоверение по Спогодба А. и Наредба № 40 за условията и реда за превоз на опасни товари , такси за преминаване на МПС собственост на превозвача през границата на Р.България , писмени уведомления от Агенция „Митници“ по чл.76б ал.1 т.1 от ЗАДС,обяснения от шофьорите на преминалите през ГКПП К.

МПС на превозвача и др. документи удостоверяващи реалното напускане на стоките от територията на страната. Извършеното плащане от страна на получателя по спорните доставки ,също е поставено под съмнение ,тъй като било осъществена на каса от лице / без да се посочва кое е лицето/ , за което нямало данни дали е служител или пълномощник на хърватското дружество. Този „аргумент“ е несъстоятелен ,тъй като от една страна плащането на доставката не е въведено като основание за ползуване на данъчно предимство , а от друга страна при реално осъществено плащане е без значение от кое лице е направено , доколкото правните последици от евентуално неточно изпълнение на договора за доставка на пропан-бутан са за сметка на получателя.

Действително законодателя е предвидил дан.облекчение по отношение на ВОД досежно данъчната ставка и наличието на предпоставките за ползуване на този по облекчен режим е в тежест на доставчика ,но е недопустимо данъчната администрация да създава практика, при която да изисква от данъчно задълженото лице представянето на други доказателства за осъществена ВОД извън тези регламентирани в ППЗДДС и да създава допълнителни задължения за лицето ,които понякога са извън рамките на неговите възможности.

В разпоредбата на чл.45, т.2 от ППЗДДС се акцентира на наличието на документ, който да доказва „изпращането или транспортирането на стоките до територията на другата държава-членка". Съществен момент за осъществяването на ВОД е изпращането и транспортирането на стоките до територията на другата държава-членка, което означава фактическото напускане на стоката на границите на страната и преминаването ѝ на другата територия. С предаването за превоз на съответните количества, подробно индивидуализирани в международните товарителници (CMR) е прехвърлена собствеността върху стоките с оглед разпоредбата на чл.24, ал.2 ЗЗД, според която при договори за прехвърляне на собственост върху вещи, определени по своя род, собствеността се прехвърля, щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени.

За определянето на една доставка като вътреобщностна не следва да има значение нито поведението на получателя на доставката, нито поведението на превозвача в отношенията им с местната данъчна администрация / т.е дали са открити на адреса , дали за регистрирали ВОП и т.н/ , тъй като същото не може да бъде повлияно по никакъв начин от доставчика .

Достатъчно е последният да провери дали към датата на възникване на данъчното събитие клиентът му има валиден ДДС идентификационен

номер, под който е извършил покупката.

Откритите несъответствия в ЧМР за местата, в които са натоварени стоките, разминаванията в маршрута, теглото и вида на превозваните с установените превозни средства преминали ГППК стоки, качеството на лицата и с какви документи за транспорт разполагат същите, не може да представлява аргумент за непризнаване на вътреобщностния характер на доставките. Подобни изисквания не се съдържат, както в Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, така и в разпоредбите на ЗДДС и ППЗДДС. Действително превоза на опасни товари, каквито безспорно са бутилките газ пропан – бутан попада под регулацията на Европейската спогодба за международен превоз на опасни товари по шосе / А. /, но спазването ѝ не е прерогатив на данъчната администрация, а на митническите власти. При положение, че процесните МПС са преминали безпрепятствено митническата проверка и няма данни за констатирани нарушения респ.наложени санкции, лишени от необходимост са активните действия на данъчната администрация по установяване на тези обстоятелства, а на още по-голямо основание не следва да се отрича наличието на ВОД със стоките предмет на процесния превоз. Обясненията на шофьора на един от камионите са превратно изложени от ревизиращия екип и същите не могат да послужат за извеждане на извод за наличие или не на транспорт, доколкото са налице други писмени доказателства установяващи същия.

Съгласно разпоредбата на чл.9, т.1 от Конвенцията, товарителницата удостоверява до доказване на противното, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. Дори и да се приеме, че са допуснати нередовности в съставените товарителници, в случая нередовността на ЧМР - товарителниците като транспортни документи не следва да оказват влияние върху доказването на ВОД, поради представяне на другия алтернативно посочен документ съгласно чл.45, т.2, б."а" ППЗДДС - а именно писмено потвърждение от получателя, че стоките са пристигнали в Х. Съгласно чл.4 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, договорът за превоз се установява с товарителница. Липсата, нередовността или загубата на товарителницата не засягат нито съществуването, нито действието на договора за превоз, който остава подчинен на разпоредбите на тази конвенция. Според нормата по чл.9, т.1 от същата Конвенция товарителницата удостоверява, до доказване на противното, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. По делото не е доказано противното относно приложените СМР. Жалбоподателя е действал добросъвестно като е предал на превозвача стоките, за което са

били оформени СМР.

Извода , че стоките са реализирани на територията на страна са необосновани, като не се аргументират от събраните доказателства. В този смисъл са изложените мотиви в Решение на Съда на ЕО от 27.09.2007 год. по дело С- 409/04 Т..

Освен гореизложеното следва да се има предвид, че жалбоподателя стриктно е изпълнявал задълженията си за подаване на VIES декларации във връзка с всички извършени ВОД. Твърденията в РА, че нямало данни за подадено искане от [фирма] до компетентното митническо учреждение за възстановяване на акциз , съгласно чл.76 б ал.1 т.1 от ЗАДС е ирелевантно за настоящия казус и не е условие за непризнаване на ВОД. Както беше посочено по-горе такова изискване според чл.45 ППЗДДС не съществува .

Относно твърденията на административния орган, че съгласно получената по линията на международния обмен информация, получателя на стоката в Х. е "липсващ търговец", нито от мотивите на административния акт, нито от изложените в Решението на Директора на Дирекция "ОДОП" твърдения, става ясно какво административният орган има предвид под "липсващ търговец". Понятието "липсващ търговец" е дефинирано за целите на Регламент (ЕО) № 1925/2004 г. на Комисията от 29 октомври 2004 г. за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕО) № 1798/2003 на Съвета. Съгласно определението на Член 2 § 1 от този Регламент, "Липсващ търговец" означава търговец, регистриран като данъчнозадължено лице за целите на ДДС, което потенциално, с намерение за измама, придобива или създава впечатление, че придобива стоки или услуги, без да заплаща ДДС и доставя тези стоки или услуги с ДДС, без да превежда дължимото ДДС на съответния национален орган". Административният орган, не е мотивирал подробно от фактическа страна защо приема, че получателя на стоката е "липсващ търговец", като ненамирането на адреса не се отъждествява с "липсващ търговец" предвид легалната дефиниция в Член 2 § 1 от Регламент (ЕО) № 1925/2004 г.

В този смисъл съдът намира, че РА с който на жалбоподателя не е признато извършването на вътреобщностни доставки противоречи на решение на Съда на Европейския съюз от 06.09.2012г. по дело С-273/11. Ревизионният акт противоречи и на решение на Съда на ЕС от 27.09.2007г. по дело С-409/04. Съгласно решението вътреобщностното придобиване на стока е осъществено и освобождаването на вътреобщностна доставка става приложимо, когато правото на разпореждане като собственик със стоката е прехвърлено на получателя

по доставката и доставчикът докаже, че тази стока е изпратена или превозена в друга държава членка и че вследствие на това изпращане или превозване стоката е напуснала физически територията на държавата членка на доставката/т.70 от решението/.В случая жалбоподателят притежава надлежно оформени товарителници, съдържащи заверки, че доставените от него стоки са получени в Х. на посочените дати в кл.24 от ЧМР.Получателя е хърватски търговец с валиден ДДС номер към датата на възникване на данъчните събития.Обстоятелството ,че управителя е българин и не е посещавал Х. / не е ясно този факт как е установен от ревизиращите / за този период , не може да призумира „липсващ търговец“ в смисъла посочен по-горе или недобросъвестност на доставчика – жалбоподател в настоящия процес , доколкото последния се е уверил ,че получателя притежава валиден данъчен номер в Х. . От международните товарителници кл.3 и 4 се установява, че мястото на натоварване на стоките е България, а това на тяхното разтоварване-друга държава членка-Х. .

Съгласно т. 2 и т.3 от горесцитираното решение / Решение на Съда на ЕО (трети състав) от 27 септември 2007 г. по дело С- 409/04/ , които настоящата инстанция намира за приложими, не защото разглежданите казуси са напълно идентични, а защото дават отговор на въпроса как следва да бъдат тълкувани относимите правила на директивата, член 28в, А, буква а), първа алинея от Шеста директива 77/388, изменена с Директива 2000/65, следва да се тълкува в смисъл, че не допуска компетентните органи на държавата-членка на доставката да задължават даден доставчик, който е действал добросъвестно и е представил доказателства, установяващи на пръв поглед правото му на освобождаване на дадена вътреобщностна доставка на стоки, да заплати впоследствие данъка върху добавената стойност върху тези стоки, когато тези доказателства се окажат с невярно съдържание, без обаче да бъде установено участието на споменатия доставчик в данъчната измама, доколкото той е взел всички разумни мерки в рамките на своите възможности, за да се увери, че осъществяваната от него вътреобщностна доставка не го довежда до участие в такава измама. На първо място, ще противоречи на принципа на правната сигурност възможността държава-членка, която е регламентирала условията за прилагане на освобождаването на дадена вътреобщностна доставка, по-конкретно определяйки списък от документи, които да се представят на компетентните органи, и която първоначално е приела представените от доставчика документи като доказателства, обосноваващи правото на освобождаване, впоследствие да задължава този доставчик да заплати

полагащия се за тази доставка данък върху добавената стойност, когато се окаже, че поради извършена от получателя на доставката измама, за която доставчикът не е знаел и не би могъл да знае, въпросните стоки в действителност не са напускали територията на държавата-членка на доставката. На второ място, всяко разпределение на риска между доставчика и данъчната администрация вследствие на извършена от трето лице измама следва да бъде съвместимо с принципа на пропорционалност. Режим, който възлага на доставчика цялата отговорност за заплащането на данъка върху добавената стойност, независимо дали той е участвал в измамата, не предпазва непременно хармонизираната система на данък върху добавената стойност от измамата и злоупотребата на получателя на доставката. По делото е работила ССчЕ, чието заключение съдът приема за обосновано и компетентно, като същото потвърждава извода за надлежно осчетоводяване и осъществяване на ВОД. Вещото лице е изследвало отразяването в счетоводството на жалбоподателя, на спедитора [фирма] и на превозвача [фирма] на всички транспортни документи, фактури и съпътстващи доставката документи, при което е дала заключение за съпоставимост на приходи, разходи и начислен ДДС при редовно водено счетоводство в съответствие с НСС.

За фактурите, издадени от [фирма], документиращи транспортни услуги България - Х., ревизиращите са приели, че след като няма доказателства за превоз на стоки извън територията на страната, то не са налице предпоставките по чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, и за ревизирувания субект не се следва право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 823,30 лв.

Следователно отказа на приходната администрация да възстанови ДК по 10бр фактури с предмет „транспортна услуга международна“ с обща стойност 39116.60лв и ДДС -7823.32лв е мотивиран от извода на ответника за реализиране на стоките предмет на ВОД на територията на страната – РБ. Този извод е неправилен, доколкото съдът в настоящето е приел, че е налице реално осъществен ВОД, като стоките по фактури: №1 / 01.02.2018г, №2 / 02.02.2018г, №3 / 02.02.2018г, №4 / 02.02.2018г, №5 / 06.02.2018г, №6 / 11.02.2018г, №7 / 13.02.2018г, №8 / 13.02.2018г, №9 / 13.02.2018г, №10 / 14.02.2018г, са транспортирани до държава – членка на ЕС и са получени от дружество регистрирано по ДДС в тази държава – членка и липсват други констатации за нереалност на доставките от [фирма]. Липсват други констатации, обуславящи неосъществяване на услугите по транспорт. Вещото лице е отбелязало надлежното осчетоводяване на услугите и начисляването на ДДС в първичните

счетоводни документи . Установено е и плащане по фактурите ,а обстоятелството ,че управителя на [фирма] е в роднинска връзка с управителя на жалбоподателя е ирелевантно ,доколкото не сме в производство по чл.177 от ЗДДС .

Предвид изложеното по-горе ,съдът намира че Ревизионен акт №Р-22002219003104-091-001/16.01.2020 г. издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и В. И. С. - ръководител на ревизията,изцяло потвърден с Решение № 556/06.04.2020г на Директор на дирекция „ОДОП“ С. е неправилен и незаконосъобразен и следва да се отмени.

При този изход от спора ответника ще следва да заплати на жалбоподателя сторените от последния разноси в размер на 4900лв ,съгласно списък по чл.80 от ГПК

Водим от горното съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22002219003104-091-001/16.01.2020 г. издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и В. И. С. - ръководител на ревизията,изцяло потвърден с Решение № 556/06.04.2020г на Директор на дирекция „ОДОП“ С., с който на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Ю. Ю. К. със седалище и адрес на управление@@46@[жк] [улица] са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 106 373,67 лв. за данъчен период м. 02.2018 г и са начислени лихви за забава в размер на 16 403,64 лв. като незаконосъобразен

ОСЪЖДА Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Ю. Ю. К. със седалище и адрес на управление@@51@[жк] [улица] сумата 4900лв – разноси по делото Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред ВАС .

СЪДИЯ: